ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Οἱ Σπαρτιᾶται ἦταν περίφημοι, ὡς γνωστόν, γιὰ τὴν λακωνικότητά τους καὶ περιφρονοῦσαν σὲ μεγάλο βαθμὸ τὴν πολυλογία. Κάποτε οἱ κάτοικοι μιᾶς νήσου τοῦ Λιγαίου, ἐπειδὴ ὑπέφεραν ἀπὸ πεῖνα ἔστειλαν στὴ Σπάρτη ἕναν ἀντιπρόσωπο γιὰ νὰ ζητήση τρόφιμα.

Αὐτὸς ὅμως, ἀντὶ νὰ ἐκθέση τὴν κατάσταση τῶν συμπατριωτῶν του μὲ λίγα καὶ μετρημένα λόγια, ἐξεφώνησε ἕνα λόγο μακροσκελέστατο. Ὅταν ἐτελείωσε, οἱ Σπαρτιᾶται τοῦ εἶπαν :

— Ἀπὸ τὸν ἐπίλογό σου δὲν καταλάβαμε τίποτε. Τὴν εἰσαγωγή σου τὴν ἐλησμονήσαμε....

Καί, χωρὶς νὰ τοῦ δώσουν πειὰ καμμιὰ σημασία, τὸν ἀνάγκασαν νὰ γυρίση ἄτρακτος στὴν πατρίδα του. Τότε οἱ κάτοικοι τῆς νήσου ἔστειλαν στὴ Σπάρτη ἄλλον ἀπεσταλμένο τους, στὸν ὁποῖο συνέστησαν νὰ εἶνε ὅσο μπορεῖ πιὸ σύντομος.

Αὐτὸς τότε πῆρε μαζύ του μερικὰ σακκούλια καί, ἀφοῦ παρουσιάστηκε στὴ συνέλευση τῶν Σπαρτιατῶν, τοὺς τὰ ἔδειξε καὶ εἶπε :

— Εἶνε ἀδειανά ! Γεμίστε τα !

Οἱ Σπαρτιᾶται πῆραν πράγματι τὰ σακκιὰ καὶ τὰ γέμισαν μὲ ἀλεῦρι. Κι' ὅταν ὁ ἀπεσταλμένος, φεύγοντας, τοὺς ἐξέφρασε τὶς εὐχαριστίες του, τοῦ εἶπαν :

— Προσέχτε νὰ εἶστε ἄλλη φορὰ λιγώτερο φλύαρος. Ὅτι ἦσαν ἀδειανὰ τὰ σακκιὰ σου, τὸ εἴδαμε μὲ τὰ μάτια μας. Ὅτι ἔπρεπε νὰ τὰ γεμίσουμε, τὸ καταλάβαμε κ' ἐμεῖς....

* * *

Οἱ ἀρχαῖοι Δανοὶ ἐκαυχῶντο ὅτι οἱ πολεμισταί των, ἀντὶ ν' ἀποφεύγουν τὸν θάνατο, τὸν ἐδέχοντο γελῶντας. Γι' αὐτὸ κάποιος βασιλεὺς τῆς Δανίας, μιλῶντας γιὰ ἕναν σκοτωμένο στρατηγό του, ὀνόματι Ἀνιάρ, εἶπε ἐπιγραμματικά :

— Ὁ Ἀνιὰρ χτυπήθηκε, γέλασε καὶ πέθανε !...

* * *

Κάποιος εὐγενὴς Ἀθηναῖος, ὁ ὁποῖος ἦταν πολὺ περήφανος γιὰ τὴν καταγωγή του, εἶδε μιὰ μέρα τὸ Διογένη νὰ γυρίζη μέσα στὸ νεκροταφεῖο καὶ τὸν ρώτησε τί δουλειὰ εἶχε ἐκεῖ.

— Προσπαθῶ νὰ βρῶ τὰ κόκκαλα τοῦ πατέρα σου, ἀποκρίθηκε ὁ κυνικός. Δυστυχῶς ὅμως μοιάζουν τόσο πολὺ τὰ κόκκαλα τῶν νεκρῶν ἀναμεταξύ τους, ὥστε μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ τὰ ἀναγνωρίσω !

* * *

Μιὰ φορά, κάποια νεαρὴ δούκισσα τῆς Γαλλίας εἶχε δεῖ στὸ μέγαρο τοῦ Ἄγγλου πρεσβευτοῦ, ὅπου εἶχε πάει γιὰ ἐπίσκεψη μὲ τὸν σύζυγό της, μιὰ καλλιτεχνικὴ εἰκόνα, γιὰ τὴν ὁποία τοῦ ἐξέφρασε τὸν ζωηρὸ θαυμασμό της.

Ὁ πρεσβευτής, θέλοντας νὰ τὴν περιποιηθῆ, ἔσπευσε νὰ τῆς στείλη τὴν εἰκόνα, μὲ τὴν παράκληση νὰ κρατήση τὸ δῶρο του. Ἡ δούκισσα, μόλις τὴν ἔλαβε, ἔτρεξε χαρούμενη στὸ σύζυγό της καὶ τοῦ εἶπε :

— Τί ἰδέα ἔχεις γιὰ τὸ δῶρο τοῦ πρεσβευτοῦ ;

— Ἔχω τὴν ἰδέα, ἀποκρίθηκε ὁ σύζυγος, ἢ ὅτι ἐκεῖνος εἶνε βλάκας, ἢ ὅτι ἐγὼ πρόκειται νὰ γίνω βλάκας, ἂν δὲν ἔχω γίνει κιόλας !

ἐζήτησαν ἀπ' τὴν Ἑλληνικὴ Κυβέρνηση τὴν ἄδεια νὰ πάνε στὴ Στερεὰ Ἑλλάδα, γιὰ τὸν κανονισμὸ τῆς ὑποθέσεως αὐτῆς ἀπεστάλησαν στὸ ὀθωμανικὸ στρατόπεδο οἱ Κ. Πελοπίδας καὶ Δημ. Βυζάντιος. Οἱ δυὸ ἀπεσταλμένοι Ἕλληνες εἶχαν καὶ μιὰ ἄλλη ἐντολή : Νὰ κουβεντιάσουν μὲ τοὺς αἰχμαλώτους Ἕλληνας —τοὺς ὁποίους κρατοῦσαν οἱ ἀποσκιρτήσαντες Τοῦρκοι— καὶ νὰ καταγράψουν ἐκείνους ἐξ αὐτῶν ποὺ θὰ ἤθελαν νὰ μείνουν στὴν Ἑλλάδα. Μεταξὺ τῶν αἰχμαλώτων ὑπῆρχε καὶ ἡ κόρη τοῦ Παναγιώτη Ἀναγνωστοπούλου, Χριστίνα, ἀπὸ τὴν Καρύταινα, μὲ τὴν ὁποία σύζυοῦσε ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Τουρκικοῦ στρατοπέδου Ἀχμὲτ μπέης. Εἶχαν μάλιστα κάνει κ' ἕνα γιὸ μαζύ... Ὅταν ἦρθε ἡ σειρὰ τῆς νὰ δηλώση ἂν ἤθελε νὰ μείνη στὴν Ἑλλάδα ἢ ν' ἀναχωρήση μὲ τὸν Τοῦρκο σύζυγό της, ἡ Χριστίνα, λησμονῶντας καὶ σύζυγο καὶ παιδί, ἐφώναξε ὅτι εἶνε Χριστιανὴ καὶ ἐζήτησε νὰ μείνη στὴν Καρύταινα μὲ τὸν πατέρα της. Τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ ἐδραματοποίησε ὁ Ζαμπέλιος στὴν τραγωδία του «Χριστίνα Ἀναγνωστοπούλου». Μαζὺ μὲ τ' ἄλλα πρόσωπα τῆς τραγωδίας αὐτῆς, ὁ Ζαμπέλιος φέρνει στὴ σκηνὴ καὶ τὸν Δημήτριον Βυζάντιο.

Μετὰ τὴ δολοφονία τοῦ Καποδίστρια καὶ τὸν ἐρχομὸ τοῦ Ὄθωνος, ὁ Δημ. Βυζάντιος, μὴ μπορῶντας νὰ ἔχη δημοσία θέσι, ἀναγκάστηκε νὰ ἐργάζεται ὡς ἁγιογράφος, περιερχόμενος τὶς Ἑλληνικὲς ἐπαρχίες. Πέθανε φτωχὸς στὰ 1853.

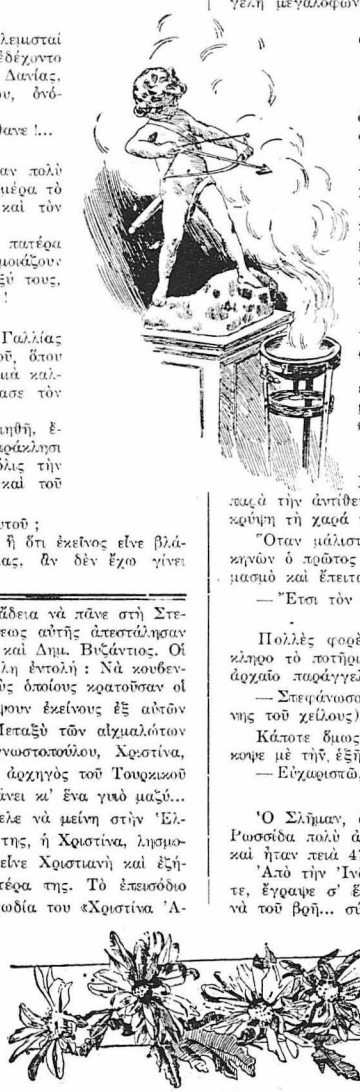

ΕΝΑΣ ΕΝΔΟΞΟΣ ΦΙΛΕΛΛΗΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ ΣΛΗΜΑΝ

Ἡ ἀγάπη του πρὸς τὴν Ἑλλάδα. Ὁ Ὅμηρος, ὁ ἀπαραίτητος σύντροφός του. Τὰ ἐμπρικὰ ἐνέματα τῶν ὑπηρετῶν του. Ἡ ἀνασκαφὲς τῶν Μυκηνῶν. «Στεφανωσον αὐτόν!» Ἡ ἔξυπνη ἀπάντησις ἑνὸς χωρικοῦ. Πῶς παντρεύτηκε ὁ Σλῆμαν. Μιὰ χαρακτηριστικὴ ἐπιστολή, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Γιὰ τὸν περίφημο Γερμανὸ ἀρχαιολόγο καὶ φιλέλληνα Ἑρρῖκο Σλῆμαν, ὁ ὁποῖος ἔγινε ἔνδοξος κυρίως ἀπ' τὶς ἐπιτυχεῖς ἀνασκαφές του στὶς Μυκῆνες καὶ στὴν Τροία, διηγοῦνται διάφορα ἀνέκδοτα. Δημοσιεύουμε σήμερα παρακάτω μερικὰ ἀπ' αὐτά, ἐντελῶς ἄγνωστα :

Ὁ Σλῆμαν, ὁ ὁποῖος πέρασε τὰ τελευταῖα του χρόνια στὴ χώρα μας, ἀγαποῦσε τὴν Ἑλλάδα σὰν ἀληθινή του πατρίδα καὶ συνήθιζε νὰ λέη :

— Ἐγὼ δὲν εἶμαι Γερμανός. Εἶμαι Ἕλλην καὶ μάλιστα ἀρχαῖος Ἕλλην !....

* * *

Ὁ Ὅμηρος ἦταν γιὰ τὸν Σλῆμαν, ὅ,τι καὶ τὸ Εὐαγγέλιο γιὰ τὸ Χριστιανό.

Ποτὲ δὲν ἀποφάσιζε νὰ κοιμηθῆ, χωρὶς νὰ διαβάση προηγουμένως στίχους τοῦ Ὁμήρου.

Ἀλλὰ κ' ὅταν ἔτρωγε ἀκόμα, ἔθαζε τὸν ὑπηρέτη του νὰ ἀταγγέλη μεγαλοφώνως στίχους τῶν Ὁμηρικῶν ἐπῶν.

Τότε ὁ Σλῆμαν κυριευόταν ἀπὸ ἐνθουσιασμὸ καὶ φώναζε στοὺς παρισταμένους :

— Ἀκοῦστε μουσική ! Ἀκοῦστε μουσική !....

* * *

Ὁ Σλῆμαν ἔδινε στοὺς ὑπηρέτας του Ὁμηρικὰ ὀνόματα καὶ αὐτὸ προκαλοῦσε συχνὰ σύγχισι στὸ σπίτι του.

Τὸ θυρωρό του, λ. χ., τὸν ἔλεγε Βελερεφόντη, τὸν κηπουρό του Πρίαμο, τὸν οἰκονόμο του Κάλχαντα, τὶς ὑπηρέτριές του Κίρκη, Ἠλέκτρα, κ.λ.π.

Ὅταν οἱ οἰκεῖοι του λησμονοῦσαν τὰ...παρατσούκλια τῶν ὑπηρετῶν καὶ τοὺς φώναζαν μὲ τὰ πραγματικά τους ὀνόματα, ὁ Σλῆμαν τὸ θεωροῦσε ὡς προσβολή, ἀπευθυνομένην ἐναντίον του, καὶ τῶπαιρνε κατάκαρδα.

* * *

Ὁ Σλῆμαν ἐννοοῦσε νὰ μεταδώση τὴ λατρεία του πρὸς τὸν Ὅμηρο καὶ στὰ παιδιά του καὶ ἐν μέρει τὸ εἶχε κατορθώσει.

Ὁ γιός του Ἀγαμέμνων ἦταν σὲ ἡλικία δώδεκα ἐτῶν ἄριστος Ὁμηριστὴς καὶ ἡ κόρη του Ἀνδρομάχη ἀτήγγελε ἀπέξω ὁλόκληρες σελίδες τοῦ Ὁμήρου.

* * *

Ὅταν ὁ Σλῆμαν ἐπεχείρησε τὴν ἀνασκαφὴ τῶν Μυκηνῶν καὶ κατέληξε σ' εὐχάριστα ἀποτελέσματα, παρὰ τὴν ἀντίθετη προσδοκία τῶν συγχρόνων του, δὲν μποροῦσε νὰ κρύψη τὴ χαρά του.

Ὅταν μάλιστα ἀνευρέθη ἀποὺς τάφους τῶν βασιλέων τῶν Μυκηνῶν ὁ πρῶτος σκελετός, ὁ Σλῆμαν τὸν ἐκύτταξε κάμποσο μὲ θαυμασμὸ καὶ ἔπειτα φώναξε :

— Ἔτσι τὸν ἐφανταζόμουν κ' ἐγὼ τὸν ὑπέροχο αὐτὸν ἥρωα !

* * *

Πολλὲς φορὲς στὰ γεύματα, ὅταν ἤθελε νὰ τοῦ γεμίσουν ὁλόκληρο τὸ ποτῆρι, ὁ Σλῆμαν γύριζε στὸν οἰνοχόο καὶ τοῦ ἔδινε τὸ ἀρχαῖο παράγγελμα :

— Σπεφάνωσον αὐτόν ! (δηλαδὴ νὰ τὸ γεμίση μέχρι τῆς στεφάνης τοῦ χείλους).

Κάποτε ὅμως ἕνας ἁπλοϊκὸς ἐργάτης, ἀκούγοντάς τον, τὸν διέκοψε μὲ τὴν ἑξῆς καταπληκτικὴ ἀπάντησι :

— Εὐχαριστῶ, ἀφέντη, ἀλλὰ εἶμαι παντρεμμένος !....

* * *

Ὁ Σλῆμαν, ὁ ὁποῖος εἶχε σταθεῖ στὸν πρῶτο του γάμο μὲ μιὰ Ρωσσίδα πολὺ ἀτυχής, ὅταν ἐπῆρε τὸ διαζύγιό του, ἀποφάσισε, ἂν καὶ ἦταν πειὰ 47 ἐτῶν, νὰ παντρευτῆ μὲ μιὰ νέα Ἑλληνίδα.

Ἀπὸ τὴν Ἰνδιανάπολι λοιπὸν τῆς Ἀμερικῆς, ὅπου βρισκόταν τότε, ἔγραψε σ' ἕνα Ἕλληνα ἐπίσκοπο, φίλο του, παρακαλῶντας τον νὰ τοῦ βρῆ... σύζυγο καὶ νὰ τοῦ στείλη τὴ φωτογραφία της.

Ὁ ἐπίσκοπος σκέφτηκε τότε μιὰ νεαρὴ ἀνεψιά του, τὴ 16ετιδα Σοφία Καστρομένου, νέα ἀπὸ καλὴ Ἀθηναϊκὴ οἰκογένεια, ὄχι ὅμως καὶ τόσο πλούσια, καὶ τοῦ ἔστειλε τὴ φωτογραφία της. Ὁ Σλῆμαν, μόλις τὴν ἔλαβε, κατενθουσιάστηκε κ' ἔσπευσε νὰ ἔλθη στὴν Ἑλλάδα, ὅπου ἐτέλεσε τοὺς γάμους του.